

Пре три године, скоро у дан тачно, на аутопуту А93 у Немачкој ухапшен је српски држављанин Г.П. настањен у Цириху, где је радио као молер, избацивач, а канда је мало и шверцовао аутомобиле до Србије.

П. је одведен у Штаделхајм, највећу немачку апсану код Минхена, и то због потернице из Србије. Наводно је напао на уставни поредак начелно, и председника А.В. сасвим лично, између осталог претњом да ће њега, председника, „туцати док не позелени“.

Бизарног случаја о којем сам ономад писао сетио сам се јер се управо у српском притвору налазе Д.П.З. и Д.К. Наводно су и они навалили да насилно руше државу и председника.

Један је као новинар, други је хоби-фашиста, а сад би обојица могли да постану мученици.

Случај Г.П. био је живописнији. Тај бивши ваљевски полицајац којег су најурили из службе наводно је имао аранжман са локалним напредњацима који су га, опет наводно, изиграли око нечега.

Тако је П. по друштвеним мрежама почео да најављује „народну буну“, а себе је прозвао војводом Живојином Мишићем, бунио се против вакцина, 5Г мреже, миграната и тога што Србију воде хомосексуалци, те, у складу са својим схватањем сексуалне слободе, претио „туцањем“ председнику А.В.

Кад га је ухапсило, П. је стигао да из затвора објави селфи – преплашено лице са тетоважом – и поруку пратиоцима: „Ухапшен сам, ако ме убију, знате ко је одговоран. Александар Вучић.“

Суманути тип са месијанским комплексом на крају је имао среће. Уместо да буде изручен Србији, где би му претило двапут по пет година робије, он је из немачког затвора напосто пуштен.

Његов адвокат ми је касније јавио да је мој чланак у томе имао удела, каже, тиме је доказано да је његов клијент „политичка личност“ те да је изложен политичком прогону.

Тја. Како год, Београд се није нешто бунио што човек који прети „туцањем“ и „народном буном“ није изручен.

И ту долазимо до Д.П.З. и Д.К. који нису те среће да их је ухапсило у Немачкој, него леже у притвору у Београду. Прошло је више од месец дана, притвор је продужен.

Тако су Дејан Петар Златановић и Дамњан Кнежевић, после вишегодишњег јавног прегалаштва сумњиве намене, постали релативно познати робијаши, мученици – смелији посматрачи их чак називају првоборцима за слободну реч и мисао.

То су постали јер је режим тако хтео. После десничарског митинга за одбрану Косова и Метохије у фебруару, ту је двојицу стрпало у апс јер су тобоже позивали на насилно рушење државе и власти, те атаковали на личност председника.

Златановићу, који држи један Јутјуб канал, пребацује се што је са бине рекао „ко потпише, њега убише“.

Хапшењу се успротивило и Удружење новинара Србије које је саопштило да је Златановић на том скупу био и говорник и извештач, што је до сада невиђени жанр у новинарству, отприлике као да центарфор Ливерпула истовремено преноси утакмицу на радију.

Кнежевићу, познатом по вијању миграната по Београду, братимљењу са руским плаћеницима из групе Вагнер и лову на издајнике, пребачена је изјава да Вучић неће отићи мирно, да треба рушити режим, и да су ваљда Кнежевић и саборци „спремни на много више од нереда“.

Друштво у којем ова двојица престају да буду маргиналне појаве и постају мученици није баш нормално друштво.

Али, кад је већ тако, ваља подсетити да слобода говора важи и за људе који нагињу тешким речима, за опскурњаке и оне који умисле да су Живојин Мишић, као и за оне чији минули рад не иде баш у прилог демократији и одбрани (туђе) слободе.

Парола „ко потпише, њега убише“ користи се инфантилно и инфлаторно, штампа се на мајицама и објављује на хиљадама твитер-профила.

Теза да Вучић „неће отићи мирно“ толико је пута разрађивана, овај је колумниста барем неколико текстова написао о томе зашто овакви режими тешко падају мирно.

Па опет, тужилаштво није нашло ништа више од општих места и парола које су Д.П.З. и Д.К. изговорили. Пребацује им „позивање на насилну промену уставног уређење“, а таквог „позива“ нигде нема.

Има јуначења по Јутјубу и са мегафоном на бини, све Обилић до Обилића, ама „позива“ да неко силом руши државу и Вучића нема.

Изгледа да је наш председник пред законом једнакији од других. Свакако једнакији од миграната које је Д.К. са закукуљеним другарима вијао улицама Београда, па му тада длака с главе није фалила.

Кривичне пријаве због претњи новинарима се редом одбацују, тужбе падају пред судом или, најчешће – а то вам кажем и из личног искуства – од тужилаштва не добијете ни писмо ни разгледницу. Ништа.

Наводна Н.Н. лица по бандерама и плочницима лепе и исцртавају мете, проглашавају људе за фанове УЧК и издајнике, па нико не буде ни појурен ни ухапшен, а камоли држан у притвору дуже од тридесет дана.

Вероватно су Д.П.З. и Д.К. наменски ухапшени да режим покаже своју наводну угроженост здесна. Или је у питању обрачун неких струја службе. Но, требало би да се броји само то да они нису „позивали“ на насилно рушење државе.

И да А.В. није држава.

(Данас)